

GOH LEE KWANG, N'TOKO & MARKO KARLOVČEC
18. 5. 2010; Menza pri koritu- Metelkova mesto, Ljubljana
Goran Kompoš

* Sinoči so v bolj prazni kot polni Menzi pri koritu nastopili trije glasbeniki, po naturi morda sorodni, po izraznosti pa malo manj. Pri tem je domači dvojec N'toko / Marko Karlovčec te nesorodnosti sestavljal v združenem nastopu. Enkrat bolj, spet drugič malo manj uspešno. Trojici bi lahko skupni imenovalec poiskali predvsem v spontanosti, deloma tudi v naboru inštrumentov in manj v izraznosti, kljub temu pa so zanimive zvočne ekskurzije in dnevnosobno vzdušje dogodek strnili v prijeten zaključek torka.

Prvi je na svojo prazno mešalno mizo zaigral Goh Lee Kwang. Menda gre za priznanega ustvarjalca v domači Maleziji, svoje zvočne in avdio-vizualne inštalacije pa predstavlja tudi v tujini. Prazna mešalna miza v sodobnih improviziranih muzikah ni več redkost, a če smo je običajno vajeni v bolj redukcioniističnem kontekstu, je Kwang s svojim setom ta stereotip ovrigel. Zazankan signal, ki v mizi nastane ob povezavi izhodnega in vhodnega kanala, je Malezijec - vključno s tišino - spretno spletal v razgiban zvočni tok, ki je bil presenetljivo blizu početju digitalnih neohrupašev tipa Florian Hecker in Russell Haswell. A med tem, ko uporaba laptopa Heckerju odpira širši prostor, Kwang svoj signal ukrivlja le z razmeroma nepredvidljivo mešalno mizo. Sinusoido je bodisi ravnal v piskajoče zvoke, še raje pa jo je stiskal in zgoščeval v (a)ritmične, prijetno neprijetne strukture. Mestoma je že tako dinamično zvočno lovljenje širil še s fraziranjem in čisto pravimi, nekje med technom in hrupom ujetimi repetitivnimi. Ob Kwangovem mojstrskem rokovanju z mešalko je poleg zanimivih zvokov izstopal predvsem njegov občutek za prostor. Tovrstnih zvočnih akrobacij smo sicer vajeni na glasnejšem ozvočenju, vendar pa je tudi s tišjim prvim delom Kwang očitno preizkušal prostor, saj je v drugem delu glasnost močno zvišal.

N'toko in Marko Karlovčec nadaljujeta tam, kjer sta končala, ko je Karlovčec še deloval v zasedbi Radical improvisation duet. Kljub temu, da najbrž oba sledita isti ideji, v sodelovanju - predvsem skozi njuno glasbeno ozadje - ustvarjata zanimiv kontrast. Medtem ko Karlovčec sledi izročilom svobodnjaške improvizirane godbe, N'toko spontanost išče skozi zvočne posege značilne za tiste najbolj avanturistične pop muzike. Seveda take permutirane, ki v svoji enostavnosti in efektivnosti v razgibano zvočno dogajanje vpeljejo še zabavnost. Denimo takrat, ko čez izvrstno, zenovsko Karlovčecovo sakosofonsko posnemanje japonske piščali razmeče zvoke iz japonskih futurističnih zabaviščnih videoigralnic. Ali pa takrat, ko se igra z vrtoglavimi ritmi, ki bi jih najprej iskali v trendovskih elektrončarskih klubskih svetiščih.

Težava, ali pa morda le stvar okusa, pa je dejstvo, da se v N'tokovem zvočnem direndaju Karlovčec rad izgubi. Ali pa je morda le preveč zadržan. Barvanje zvoka s šumi, plastenje in dronanje se sicer lepo vpenjajo v zvočno podobo, toda prepogosto izpadejo le kot kulisa, na kateri N'toko sestavlja in razstavlja svoje domislice. Pa to ne pomeni, da dvojec ves čas tolče mimo. Večino časa ta dva različna pristopa spletata zelo - včasih tudi izjemno - zanimivo, bi si pa Karlovčeca vsekakor želel nekoliko bolj drznega. Manjši minus pripišem še nekoliko predolgemu setu, kar je predvsem posledica pasti nekaterih ne povsem izpeljanih idej. Pretirano ukvarjanje z nekaterimi od njih je zato njuno tokratno zvočno avanturo nevarno približalo formi stereotipnega zvočnega kolažiranja, od katerega sta, sodeč po tistih uspešnejših pogruntavščinah, vsekakor daleč stran.

V Menzi pri koritu je sedel in poslušal Goran Kompoš.